

INTRODUCCIÓ

El cinema musical es un gènere cinematogràfic que combina acció, música i coreografia dins una unitat temàtica i que aparegué juntament amb el cinema sonor. Aquest pas, del cinema mut al sonor, provoca una transformació important tant en la producció com en la tècnica, amb conseqüències per a l'evolució de les formes i els gèneres de l'espectacle cinematogràfic. (1)

El musical es dels gèneres més estilitzats i espectaculars. Es així perquè en els seus inicis, i en la majoria de films, els arguments i trames són de caràcter senzill i lleuger i queden en un segon pla, darrere del més important, la realització de números musicals i coreografies que substitueixen les escenes dramàtiques. Fins i tot a les pel·lícules més importants el que recorda l'espectador són la força i l'impacte visual d'aquestes escenes.

HISTORIA I EVOLUCIÓ DEL CINEMA MUSICAL

La primera pel·lícula musical de la història del cinema seria "El Cantante de Jazz (The Jazz Singer, 1927)", una obra clau del setè art ja que suposa la transició del cinema mut al sonor. Puntualitzar que l'any 1926 es va realitzar la pel·lícula Don Juan (Don Juan) que va ser la primera amb banda sonora sincronitzada. Els primers films del gènere es caracteritzen per ser històries poc elaborades i amb nombroses escenes musicals.

L'entrada de Bubsy Berkeley, un magnífic coreògraf de Broadway, va revolucionar el cinema musical amb les seves magnífiques coreografies i va acostar-lo més al llenguatge cinematogràfic. La Calle 42 (42nd Street, 1933) es un exemple d'aquest nou estil que s'imposa.

A mitjans de la dècada dels 30 apareix una parella que li donarà més reconeixement popular al gènere. Fred Astaire i Gínger Rogers van realitzar junts deu pel·lícules, algunes d'elles clàssics com Sombrero de Copa (Top Hat, 1935).

CINEFORUM. EL CINEMA MUSICAL

L'any 1939 es realitza el film **El mago de Oz** (**The Wizard of Oz**, 1939) on la interpretació de Judy Garland de la cançó **Over the Rainbow** es un dels grans moments del cinema musical.

A finals de la dècada dels 40 i els 50 son l'època de major esplendor del cinema musical. Artistes com Gene Kelly i directors com Stanley Donen o Vicente Minelli realitzen films que son obres mestres, no només del gènere, sinó del cinema en general. Entre elles trobaríem **Cantando bajo la lluvia** (**Singin' in the rain**, 1952), probablement el musical més reconegut en tot el món i amb l'escena musical més famosa; **Un Americano en París** (**An American in Paris**, 1951) dirigida per Vicente Minelli i produïda per Arthur Freed, un dels noms importants del gènere; **Siete novias para siete hermanos** (**Seven Brides for Seven Brothers**, 1954) amb uns excel·lents números musicals.

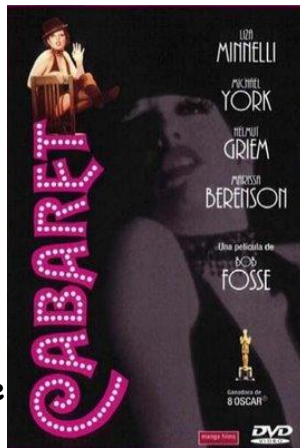

La dècada dels 60 suposa el declivi de les grans productores i també les últimes grans produccions musicals. Entre elles destacaríem **West Side Story** (1961), dirigida per Robert Wise i Jerome Robbins, un dels grans coreògrafs de Broadway; En aquesta dècada, les adaptacions de obres teatrals de Broadway son més comuns que no les obres originals. Es destaquen films com **Mi Fair Lady** (1964), **Sonrisas y Lagrimas** (**The Sound of Music**, 1965) o **Hello, Dolly!** (1969).

CINEFORUM. EL CINEMA MUSICAL

A partir dels anys setanta el gènere comença a viure el seu declivi. Es continuen realitzant grans musicals com **Cabaret** (**Cabaret**, 1972) de Bob Fosse. Amb aquest film, el musical deixa enrere l'optimisme i lleugeresa per portar-lo a moure's per altres temàtiques mes adultes.

Entre les pel·lícules mes destacades d'aquesta dècada trobaríem adaptacions de obres de Broadway com **El violinista en el tejado** (**Fiddler on the Roof**, 1971) o **Jesucristo Superstar** (**Jesus Christ Superstar**, 1973); Es produeixen films que traspassen els límits del cinema per convertir les seves cançons en hits musicals com **Grease** (**Grease**, 1978) o **Fiebre del sabado noche** (**Saturday Night Fever**, 1978)

Durant els anys 80 i 90 es continuen realitzant musicals esporàdicament i no s'aconsegueix una nova edat d'or en el gènere. pel·lícules destacades d'aquests anys serien **The Blues Brothers** (1980), un homenatge a diferents estils musicals; **Corazonada** (**One from the Heart**, 1982) de Francis Ford Coppola i que va ser un gran fracàs de taquilla per un musical de gran pressupost o **Bird** (1986), un homenatge al jazzista Charlie "Bird" Parker.

Comercialment parlant s'ha de comentar l'èxit de produccions dirigides a un públic mes jove com **Dirty Dancing** (1987) o **El amor esta en el aire** (**Love is in the air**, 1992), on la música servia per a explicar un conte de fades modern.

El director Alan Parker realitzaria durant aquests anys una sèrie de musicals de característiques diferenciades com **Fama** (**Fame**, 1980), **Pink Floyd The Wall** (1982) i **The Commitments** (1991). L'any 1996 realitzaria el musical **Evita**.

ELS MUSICALS GUANYADORS D'OSCAR A LA MILLOR PEL·LICULA

LA MELODIA DE BROADWAY (THE BROADWAY MELODY, 1929)

EL GRAN ZIEGFELD (THE GREAT ZIEGFELD, 1936)

SIGUIENDO MI CAMINO (GOING MY WAY, 1944)

UN AMERICANO EN PARIS (AN AMERICAN IN PARIS, 1951)

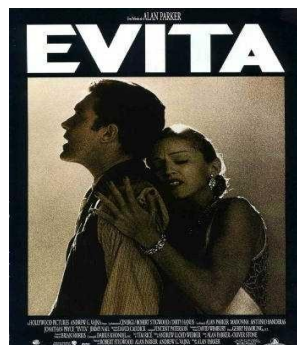
GIGI (GIGI, 1958)

WEST SIDE STORY (WEST SIDE STORY, 1961)

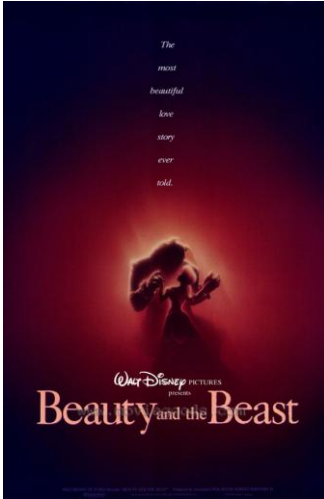
MY FAIR LADY (MY FAIR LADY, 1963)

SONRISAS Y LAGRIMAS (THE SOUND OF MUSIC, 1965)

OLIVER (OLIVER, 1968)

Entre aquestes aportacions als anys 90 destacar el director Woody Allen amb **Todos dicen te quiero** (**Everyone Says I Love You**, 1996), on realitza un film marcadament clàssic.

Els Estudis Disney a finals dels anys 80 i la dècada dels 90 han propiciat que el musical amb l'estil més clàssic encara es trobes amb un cert èxit dins les pantalles i estigues en el punt de mira de l'espectador. El camí que va obrir **La Sirenita** (**The Little Mermaid**, 1989), va culminar el 1991 amb l'estrena de **La Bella i la Bestia** (**Beauty and the Beast**, 1991), que va aconseguir estar nominada al Oscar a la millor pel·lícula.

Posteriorment, pel·lícules com **El Rey Leon** (**The Lion King**, 1994) o **Aladdin** (1992) van seguir guanyant premis en les categories musicals, però sense arribar a la categoria de **Beauty and the Beast**.

El començament del segle XXI sembla suposar un nou ressorgiment del cinema musical. L'èxit de **Moulin Rouge** (2001) tant de crítica com de públic i l'any següent amb **Chicago** (2002) que va guanyar 6 Oscar, entre ells el de millor pel·lícula, ho va fer creure però no va ser així. Els anys posteriors es van anar realitzant films interessants com **Across the Universe** (2007) amb música dels Beatles, **Dreamgirls** (2006) un interessant film nominat a diversos Oscar o **Nine** (2009), un estilitzat musical que es la tornada del director de **Chicago**, Rob Marshall, al musical. Destacar el musical **Mamma Mia** (2008) amb cançons d'ABBA que va ser molt popular entre el públic.

Apuntar que l'any 2012 s'ha estrenat una espectacular adaptació de la famosa obra **Los Miserables** (*Les misérables*) que ha estat un moderat èxit tant de crítica com de públic, però que no sembla que sigui l'inici de una nova època de bonança pel cinema musical.

Bibliografia i referències

- *Gran Enciclopèdia Catalana* ⁽¹⁾
- *Un mundo de Cine. Océano*
- *Historia Multimedia de los Géneros del Cine*
- www.cinearchivo.com
- www.imdb.com
- www.elseptimoarte.net
- www.filmaffinity.net
- www.labutaca.net
- www.wikipedia.org
- www.blogdecine.com